

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. L. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 Ad 48/2010 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2007, č. j. 16922/2007/PRI, Městský úřad Příbram nepřiznal paní A. K. příspěvek na péči. Její odvolání Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 4. 1. 2008, č. j. 176800/2007/KUSK/soc/Vac, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2008, č. j. 11804/2008/PRI, Městský úřad Příbram nepřiznal paní A. K., na základě její žádosti podané dne 27. 2. 2008, příspěvek na péči. Odvolání paní A. K. Krajský úřad Středočeského kraje zamítl rozhodnutím ze dne 23. 3. 2009, č. j. 119042/2008/KUSK/soc/vac, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 Ad 48/2010 - 59, žalobu žalobce proti všem shora označeným správním rozhodnutím odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že paní A. K. zemřela dne X a o jejích žádostech krajský úřad pravomocně rozhodl dne 4. 1. 2008 a 23. 3. 2009. Není proto možné, aby nárok přešel na žalobce podle § 16 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Městský soud v Praze proto návrh žalobce odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Soud dále poznamenal, že žalobu proti rozhodnutím ze dne 4. 1. 2008 a 23. 3. 2009 žalobce podal dne 21. 5. 2010, tudíž byl dán rovněž důvod pro odmítnutí žaloby pro opožděnost.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které namítal, že soud neřešil obsah žaloby, ale rozhodoval na základě nepřesných údajů Krajského úřadu Středočeského kraje. Lhůta pro podání žaloby nemohla uplynout, neboť bylo podáno odvolání k žalovanému. Stěžovatel dále konstatoval, že žaloba byla podána osobou oprávněnou.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 9. 2013, č. j. 4 Ads 86/2013 - 13, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské

právníké vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Současně soud stěžovatele poučil, že nepředložil-li ve stanovené lhůtě požadovanou plnou moc, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 24. 9. 2013.

Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 10. 2013 stěžovatel sdělil, že právníké vzdělání nemá. Vycházel z předpokladu, že každý občan má možnost obhajovat svá práva vlastním jménem a bez právního zástupce. Advokáti, které navštívil, neměli specializaci na danou problematiku. Byl informován, že v případě potřeby mu advokáta určí soud.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel neuplatnil výslovný návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Takovému návrhu by soud stejně nemohl vyhovět, neboť kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná. Žaloba byla totiž zcela evidentně podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty (poslední rozhodnutí ze dne 23. 3. 2009 bylo dne 27. 3. 2009 doručeno přímo žalobci jakožto zástupci paní A. K., lhůta pro podání žaloby tudíž uplynula dne 27. 5. 2009 a žaloba byla podána na poštu teprve dne 19. 5. 2010).

Stěžovatel ve stanovené lhůtě nepředložil požadovanou plnou moc, Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*

Stěžovatel nedoložil, že by měl vysokoškolské právníké vzdělání a na výzvu soudu nepředložil plnou moc udělenou advokátu pro zastupování v tomto řízení, přestože byl řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „[p]okud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla ke výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 - 19, www.nssoud.cz).

Nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který nebyl přes výzvu soudu odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 Ad 48/2010 - 59, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu